

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirii No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

Postul și rugăciunea.

Viața omului este o luptă neconținută cu tot felul de dușmani cari îi stau în cale. Atunci am ajuns scopul vieții noastre, dacă ne-am cunoscut cari sunt dușmanii noștri și am triumfat peste ei.

Oricât de drept am recunoaște dușmanii sufletului nostru, nu vom putea niciodată să ieșim biruitori peste ei dacă nu avem o calitate care se cere dela orice luptător: tăria de a ne stăpâni pe noi înșine.

Viața de azi, care tinde numai spre izbânde, spre plăceri și fuge de dureri se pare că a pierdut din vedere acest adevăr. Stăpânirea de sine care o cere legea lui Dumnezeu în alungarea poftei pentru mâncare, pentru petreceri, pentru comoditatea proprie, pentru așanumitele „drepturi ale trupului“ pare dispărută din lume.

Cu toate aceste nu lipsesc glasure, chiar de ale celor dintâiu gânditori cari prin scrierile lor nu încetează a pune înaintea ochilor lumii moderne marea importanță a stăpânirii de sine.

Renumitul scriitor german Fr. Förster, care deși este de religie protestantă, prin cărțile sale răspândite în sute de mii de exemplare și tra-

duse în toate limbile lumii este apologetul — de multe-ori mărturisindu-o pe față — al acelor deprinderi de virtuți pe care Biserica noastră deja aproape de două mii de ani le propovăduiește împotriva ciudei lumii cu deprinderi păgânești.

În lumina acestui spirit evanghelic, care cere post și rugăciune pentru celce vrea să iasă învingător în lume, ni se pare limpede, că orice faptă eroică față de lumea din afară, este întemeiată pe eroismul nostru față de noi înșine.

Cine nu postește, adică nu știe să renunțe la plăceri și bucurii — fie ele venite din mâncări și beuturi; fie din obiceiuri și deprinderi — pentru un scop mai înalt, învingându-se mai înainte pe sine, nu poate să triumfeze peste alții.

Cine nu știe să-și ridice inima și sufletul către Dumnezeu, recunoscând nimernicia puterilor sale față de acel adaos pe care i-l poate da ajutorul ceresc, va rămânea cu faptele sale numai în noroiul nimicurilor dela care nu poate să i se înalțe sufletul.

Deavolul din societatea omenească, deavolul din lucrurile care ne înconjoară, nici odată nu vom putea să-l alungăm, decât numai dacă ne-am fortificat mai înainte sufletul nostru propriu prin post și renunțare

și ni l-am ridicat spre idealul divin prin rugăciune devotată și fierbinte către Dumnezeu.

Acest mare adevăr, pentru a nu fi uitat niciodată, îl pune înaintea ochilor Evanghelia Duminecii de astăzi.

Păcate și greșeli.

Unele persoane declară adeseori, că ei au conștiință foarte liniștită, — deși într'adevăr nu au, — căci n'au ucis pe nimeni, n'au furat, n'au suduit etc. Aceste persoane par că spun: „Dumnezeu trebuie să-mi dea o recompensă extraordinară, pentru că n'am ucis pe nimeni, n'am venit în contradicere cu legile societății și poate să-mi mulțumească că n'am vorbit nerescuțit despre El și despre sfinții Lui.” Aceasta gândire e gândirea fariseului din Sf. Scriptură, care mergând la biserică i-a mulțumit Domnului, că nu e păcătos ca alții. Știm că lui Isus i-a displăcut totdeauna gândirea aceasta, și putem fi siguri, că nici azi nu-i plac aceia, cari fac asemenea declarații. Căci dacă privim lucrurile mai de aproape observăm, că multe păcate sunt, cari n'au nimic de a face cu omorul sau cu hoțiile. În ceget poți să comiți ușor păcate de moarte, cari întunecă sufletul tău, deși conform conduitei tale exterioare, ești cel mai cinstit om. Opinia publică nu te poate face om bun, trebuie ca și judecătorul intern, conștiința, să te califice de acela.

Așa, că a nu comite păcatele cele mai grosolane, nu înseamnă a fi fără de păcate.

Un om poate fi asasinat moralmente prin minciunile și calomniile noastre și în acest caz nu suntem mai puțin ucigași, decât dacă i-am fi luat viața. Dorințele noastre după bunurile materiale și morale ale altora pot fi mai păcătoase, decât furtul de pâine ce comite o mamă, care vrea să-și hrănească copilul muritor de foame. Gândurile și poftele noastre necurate de multe ori sunt chiar așa de gave păcate cași un fapt necurat. Și așa nu putem spune, că suntem fără păcate, decât numai atunci, când suntem liberi de toate pornirile răutăcioase, egoiste, senzuale, mai bine

zis atunci, când le am învins pornirile aceste. Și oare câți dintre noi au ajuns aici?

Apoi este un alt tip al fariseilor, cari într'adevăr nu fac nici un păcat mare, dar în schimb comite toate greșelile sau păcatele mai mici. Și aceștia sunt farisei, pentru că se mândresc, că ei n'au păcate, — ca și cum aceasta ar fi meritul lor, — dar nu se năzuiesc să ajungă la asemănarea cea mai mare posibilă a sufletului lor cu dulcele Isus. Acești oameni sunt minciunoși, — nu le poți crede nici o vorbă, — drept, că nu strică decât numai lor cu minciunile, merg la biserică, dar sunt acolo distrași, își fac datoritiile, dar nu din tot sufletul, se roagă, dar nu din toată inima, se cuminecă, dar nu adeseori, nu calomniază pe alții, dar ascultă calomnierea, dau săracilor când îi văd alții și întru toate pun interesele lor mai presus, decât ale altora. Așa au fost ei acum zece ani și așa sunt la aparență și azi. Aceștia — pentru că în viața sufletească nu există stagnare, decât numai regres sau regres, — fiindcă nu progresează, regresează încet, dar sigur și vor sfârși prin acumularea greșelilor lor a comite păcate grave. Și păcatele cele mici comise de mai adeseori își sapă urmele lor în suflet, — până în adâncimile lui — și așa numai aparența sufletului rămâne aceeași, dar în fond sufletul a suferit o schimbare lentă și pătrunzătoare spre nenorocirea lui. Și perică mai ușor scapi de un păcat mare, bătător la ochi, decât de mulțimea păcatelor mai mici, cari cași viermii în taină rod rădăcinile sufletului.

De aceea, să nu ne încredem niciodată în bunătatea și în sfințenia noastră, — căci și dacă am avea aceste, aceasta n'ar fi fără harul lui Dumnezeu, Părintele nostru, pentru aceasta să-i cerem acest har — și cei răi să devină buni și cei buni să se facă și mai buni.

Dr. Irina Berinde.

— Cât de departe este dela noi Soarele? Depărtarea Soarelui dela noi este de 150 milioane km. Cât de mare depărtare este aceasta, vă puteți închipui, că glasul tunetului unui obuz descărcat în Soare s'ar auzi la noi peste 14 ani și 6 luni.

Calomnia.

„Acela care îmi fură punga, îmi fură o treanță, e ceva dar totuș un nimic; era sclava mea, e a lui și a fost a miilor de oameni. Inșă acela care mă despoaie de numele meu cel bun (cinstea mea), îmi fură un lucru care nu-l îmbogățește, dar care pe mine mă lasă cu adevărat sărac.”

Shakespeare.

Dece cutare calomniază? Dece împănează toată lumea, în ascuns, prin șoapte la ureche, prin semne, cu cuvinte mai mult sau mai puțin străvezii, prin conversație pe stradă sau în vizită, acasă?

Dece calomniază în gura mare, în auzul tuturor?

El vede sau o vede pe cutare că se poartă bine, că își caută de treabă, nu jighește pe nimeni, totuș duhul cel rău îl împinge sau o împinge să-i scornească ceva, să deducă ceva cu orice preț din privirea, din mersul, din zimbetul, plânsul sau vorbele victimei. Inșă atâta nu-i de ajuns: trebuie să pună pe cineva să o urmărească sau să-l urmărească în viața particulară, ba încă pune să cerceteze urmele în orașul sau satul din care a venit, din ținutul din care se trage, poartă corespondență cu oricine, numai să afle ceva. Și câtă bucurie pe sufletele acestea demonice dacă au putut să stoarcă ceva din goana lor nebună după ceva „inedit, după ceva „nou.” Dar informațiunile pot fi luate dela oameni cu totul viciați, dela oameni prin a căror prismă sufletească totul se diformează.

Ce amară e calomnia nu o poate ști decât acela care trebuie să îndure calomnia, cu atât mai amară cu cât în jurul lui nu e nimeni ca să-l apere... Singurul lui apărător e numai Cel-de-Sus care îi spune în taină: „Știu cât ești de curat, suflete drag, cu tine sunt; acolo, la capătul drumului, te aștept, numai nu-ți perde curajul, păsește înainte, văd bine cum îți sângerează rănila, dar te gândește la mine, la Calvarul meu!”

Dar se poate întâmpla, că tot ce scuipe calomniatorul pe seama aproapelui său să fie adevărat. Se poate ca „aproapele” să fi făcut ceva rău, ceva pentru care sufletul încearcă oroare... se poate, dar dacă omul acela a spălat cu adâncă părere de rău greșala comisă, dacă educația pe care i-au

dat-o alții, dacă împrejurările în care a trăit i-au ascuns drumul cel drept, nu comitem noi oare o crimă îngrozitoare de a desvâului tănuita și poate încă necatricizata lui suferință? Șă ne gândim bine... ca nu cumva să stăm în calea Domnului care a zis femeii păcătoase: „du-te, și de-acum să nu mai păcătuiești!” Și să nu uităm că cea dintâi mironosiță care L-a văzut după înviere a fost Maria-Magdalena, Maria din Magdal pe care Domnul numai cu o privire sfințitoare a făcut-o să se îngrozască de viața ei trecută, să se îngrețoseze și să uite păcatul.

Dar încă o dată ce grozavă e mușcătura din întunec — ce grozavă e calomnia care crește zi cu zi din gură în gură și cât de amaric de surprins trebuie să fie nevinovatul care deodată observă în jurul lui o atmosferă grozavă de neîncredere și o atitudine puțin prietenoasă. Criminalul stă în umbră și-și freacă mâinile de bucurie. Omul cinstit e pe vecie distrus.

Iată ce povestește un scriitor Sterg într-o carte pentru copii, pentru micii cetățeni:

CĂLĂTORUL ȘI CÂNELE.

Un călător trecea călare printr-o pădure. Un câne care dormia în mijlocul drumului răsări înspăimântat din somn și îndată și începu a lătra dându-se la cal și mușcându-l mereu. Calul o rupse la fugă. Călătorul infuriat de întâmplarea asta zise cânelui care nu se lăsă din alergat: „N'am nici-o armă la îndemână ca să-ți răpun zilele, dar am în gură un minunat leac de răzbunare.” Ajungând în târg, călătorul începu să strige: „Săriți, un câne turbat!” La auzul strigătelor acestora, locuitorii ieșiră de prin case care cu furci, care cu cioamege, care cu puști și sârmanul câne fu omorât la moment. Arma de care s'a servit călătorul a fost calomnia care uneor omoară mai la sigur decât pușca.

O. C.

— Știți câți copii mor în România?

La București din 1000 de copii mor 220, în Iași 180, iar la Cluj tot din acelaș număr 170. Este mare mortalitatea copiilor. Vina cea mai mare o poartă mamele, cari nu dau destulă atenție copiilor noi născuți.

**Oficiul vicarial al Maramureşului
Sighet.**

No. 218—932.

**Circular către Ven. Cler
din Vicariat.**

In cele următoare Vă comunicăm itinerarul program al vizitaţiunilor episcopiceşti, — cari se vor efectua cu prilejul peregrinajului din 8 Sept. a. c. la mănăstirea Moiseului.

Duminea 4 Septembrie plecarea dela reşedinţă la orele 18 spre Sighet.

Luni 5 Septembrie :

Orele 9 Oca Şugatag
 „ 10^{1/2} Hoteni
 „ 12 Fereşti
 „ 13^{1/2} Corneşti (masă)
 „ 16 Calineşti
 „ 17^{1/2} Sârbi
 „ 19 Budeşti — apoi reîntorcere la Sighet.

Mărţi, 6 Septembrie :

Orele 9 Iapa
 „ 10^{1/2} Sarasau
 „ 12 Câmpulung la Tisa
 „ 13^{1/2} Săpânţa (masă)
 „ 17 Sat-Slatina (vizitarea mormântului Ep. Pavel)

Orele 18^{1/2} Crăciuneşti — apoi întorcere al Sighet

Miercuri, 7 Septembrie :

Orele 9 Coştiui
 „ 10^{1/2} Rona de sus
 „ 12 Rona de jos (masă)
 „ 15 Plecare spre Moisei
 „ 17^{1/2} Săliştea de sus ben. sup.
 „ 19 Moiseiu parohie
 „ 20^{1/2} Moisei Mănăstire.

Joi, 8 Septembrie :

Peregrinasul.

Orele 16 Borşa I.
 „ 17^{1/2} Borşa II.
 „ 19 Borşa III.

Vineri, 9 Septembrie :

Orele 9 Leordina
 „ 10^{1/2} Bistra
 „ 12 Petrova (masă)
 „ 16 Poienile de sub Munte
 „ 17^{1/2} Repedea
 „ 19 Ruscova

Apoi Vişeu de sus peste noapte.

Sighet la 23 August 1932.

Oficiul vicarial.

Calendar săptămânal.

28 August — 3 Septembrie 1932.

28. Duminea IX-a d. Rusalii. Cuv. Moise Arabul.

29. Luni Tăerea c. Sf. Ioan Botezătorul

30. Mărţi Alex. Ioan Pavel

31. Mercuri Pun. brâului M. Domnului

1. Joi Cuv. Simion Tălp n.

2. Vineri M. Maman Ioan pus.

3. Sâmbătă M. Antim Arist.